

LA OPINIÓ PÚBLICA

En tots els pobles y en totes las llengües se troba una frase com la que serveix de títol á aquest article, mes pocas vegadas s' ha pogut trobar en la realitat la idea que aquesta frase representa: aixís es que no es estrany que molts se preguntin: ¿existeix verdaderament una opinió pública? Y si existeix ¿ahont se troba? ¿com se manifesta? Se troba representada per la premsa, ab tanta y tanta diversitat de periódichs que sostenen cada un ideas diferents? La representan els partits polítichs? Expressa sa voluntat per medi de las manifestacions més ó menos tumultuosas que circulan per carrers y plassas?

Dificilíssim es donar una resposta á aquestes preguntes. Sembla á primera vista que no 's pot negar la existencia de la opinió pública; més fa entrar el dubte la impossibilitat de trobarla en lloch.

Examinant cualsevol dels problemas de actualitat, siga en l' aspecte económic, en el polítich, en el religiós, en l' artístich, en el científich &c. nos troban més que opinió individual, algunas de las que tindran major número de partidaris que las altrás; més una opinió general, no existeix. Ara bé: ¿pot calificarse de opinió pública, la que tinga gran majoria de partidaris?

Indubitablement, quant aquesta majoria es tal que se imposa més per necessitat que per la forsa del número, encara que també hi contribueixi.

Més aquest cas arriba dificilment, si 'l camp en que s' ha de manifestar té molta extensió: si 'n te poca ja es més fácil.

Per exemple: ¿es possible dir á Fransa ó á Espanya, que la opinió pública en l' aspecte

religiós sia favoravle ó contrarie al catolicisme? Segurament que nó: pero fent el círcul més petit, tal volta 's puga respondre en un sentit ó en un altre. Hi ha vilas en que 's mira de reull al que no va á oir missa: en ellas donchs se pot dir que la opinió pública es catòlica: n' hi ha d' altrás en que passa lo contrari, poguentse afirmar que allá no ho es. Pero l' esperit individualista exagerat, que es la característica d' aquest sigle, ha portat las cosas á un extrem, que fins en els més petits poblets la disgregació es tal que en molts aspectes no 's veu aquesta unanimitat en apreciar las cosas en determinat sentit, aquest fondo comú d' aspiracions, necessaris pera que hi hagi opinió pública.

A mon entendre una de las causas qu' han produhit aquest efecte es la mania de la uniformitat; l' afany de volguer contrariar las lleys de la naturalesa, destruhint las varietats naturals; porque empresonada la varietat, trata del lloch ahont la naturalesa l' ha posada, hi de fer tots els esforços pera recobrar la llibertat, sortint per la portella que trobi oberta. S' han volgut fondre artificialment diverses rasses en una, administrar de la mateixa manera á pobles diferents, y cada rassa y cada poble ha manifestat la seva manera especial de ser, per allá ahont ha pogut; per medi dels partits polítichs, de las escolas filosóficas &c. &c.

No obstant hi ha moments determinats, en que á pesar de totes las diferencias de opinió, se manifesta unanimitat en algún aspecte. Quan un poble te arrelat el sentiment patriótic, totes las divergencias en altres aspectes desapareixen sempre que l' interés de la patria ho reclama. Mes, com feya observar en un altre article, el sentiment patriotich atravesa en molts pobles, principalment els de rassa

llatina, una crisi fonda, que dificulta també la manifestació de la opinió pública en aquest aspecte.

A la mania de la uniformitat, que també ha contribuït en gran manera a la crisi del patriotisme, hi ha qu'afegir com una de les principals causes de la disgregació social que impossibilita la manifestació de la opinió pública, la equivocada idea de la societat que predomina en la generalitat, y en la que están inspiradas las lleys polítiques de la majoria de las nacions.

Per més que la escola positivista hagi demostrat el caràcter orgànic de la societat, la idea que 'n tenen el poble y 'l legislador polític es una altra: per aquests la societat es la suma dels individus que la componen, y per aixó 's creu que la opinió pública, es la resultat de la suma de las opinions individuals. Y ab aquesta idea 's veu la opinió pública, en las votacions de las Cambras, en las elecciones ó en las manifestacions: quan la major part de las vegadas, per no dir may, no 's troba ni en unas ni en altres.

Ab motiu de las manifestacions qu'han tingut lloch a París, a favor y en contra de la revisió del procés Dreyfus, *Le Figaro* ha dit la manera com se fan, y si bé hi pot haver excepcions, crech que en general no 's pot donar mellor idea.

«La agitació del carrer a París—diu—nosaltres parisenchs sabem bé qui la fa y com se fa: es la obra de alguns cents de cridaners, precedits, seguits y rodejats de un exercit de badochs inofensius que ténen per goig suprem el sentir cridar.»

Las manifestacions celebradas a Espanya pera demanar la guerra ab els Estats Units, quedan inclosas en las apreciaciones de *Le Figaro*.

Ja hi ha vegadas en que las manifestacions son expressió de la opinió pública, però sent com son mol raras, no 's pot dir que hi hagi relació necessaria entre una y las altres.

Las elecciones a Espanya tothom sab com se fan, de una manera que 'l resultat casi may está conforme ab las aspiracions del país. Més, encara que fossin fetas ab tota legalitat, no serían més que la expressió de las opinions individuals.

Entre la opinió individual y la opinió pública hi ha grans diferencias. La primera es el fruyt dels rahonaments y en general de la activitat intelectual y moral del individu: la segona es quelcom impalpable, que no 's veu, ni generalment se manifesta de una manera

directa: la constituheixen els penaments y aspiracions comuns del poble, dels quals moltes vegadas ni ell mateix s'en dona compte. El respecte al que dirán, el desitj d'adquirir una reputació, de disfrutar del apreci y consideració del públich, demostran que aquest te opinió determinat en sentit. Pero busquéu individualment la de cada un, y la diversitat se manifestará desseguida, y tal volta la de la majoria será contraria al esperit general.

Per aixó he dit al principi que quan la opinió de la majoria se imposa per la necessitat més que per la forsa del número, es quan se 'n pot dir opinió pública. Alguna influencia te 'l número; més lo principal es que estiga conforme ab aquest fondo comú de ideas y sentiments que caracteriza 'l poble allá ahont se manifesta.

M. ROGER.

INTIMA

Quan en ton coixinet brodat de seda
indiferenta clavas las agullas,
pensa que així en mon cor van a clavarshi
de tos desdenys las esmoladas punxas.

Pobre cor meu! Ja més no pot sostindre
ab tas ingratituts tan llarga lluyta,
puig sens pietat has anat fent a trossos
sas fibras una a una.

JOAN BTA. CAMÓS.

DE LA TERRA Y DEL CEL!

I.

Era 'l mossén de la vila lo que 's diu un home de bé a carta cabal. Gras, vermellot, y sá, era 'l prototipo de la felicitat corporal; tranquil de conciencia, fresch de magí y joyós cumplint ab los preceptes de la religió, era la encarnació de la benaventuransa espiritual. Fill de llauradors mossén Fidel, deixá la arada pels textos llatins, y un cop ordenat, havia dat ab los seus ossos en la rectoria de X, fent sa vegetativa vida en la dita rectoria, voltadeta de fruyters que 'ls seus antecessors hi havían

fet arrelar, y baix una mena d' amparo maternal que li prodigava una majordona que ben bé havia vist vuyt ó nou segas més que ell y aixó que el bon mossén ja pasava dels seixanta.

Home de rectas costums, tot ho passava per' xó ab tal que no 's fes agravi á las ciencias; y si res més de bó havia fet en la vila, quant menos havia lograt desvesar als bons terrossers de dir aquellas paraulotas que sols serveixen, com diu un nostre gran estadista y filósoph, pera afirmar alló mateix que 's nega. En una paraula; era home de fé.

Quan un jorn del mes de Septiembre, mossén Fidel, allá á las deu del matí deya la missa major corejada per un barítono del poble vehí (bastant dolent, entre paréntesis siga dit,) é instrumentada ab un armónium tocat per un pianista de la mateixa procedencia y fent aquest y l' instrument just *pendant* ab lo cantor, ja feya deu horas que á la vila era festa major.

Ab sols haver donat una volta pel poble ja s' hauria conegut, per los seus carrers deserts y las casas barradas encara, donchs la gent *avansava* son pera la nit. ¡Y que no n' estavan poch d' entussiasmats los noys y noyas aquella anyada! ¡Com que havian fet *nada menos*, que envelat y contractat ¡ficseushi be! á la cobla d' en Pinarells!! ¡La cobla d' en Pinarells! ¡Eh! ¿Qué me 'n diheu? La millor de la comarca, ¡com que hi va de tenora en Ceferí! ¡Ves!

Tenia que veures á las noyas fer anar la mardeta fins á la vora de la cara y sacsejarla mortament quan deyan aquell ¡ves!

Res; que la cosa prometia.

A plassa ja s' hi anavan formant grupos que esperavan las tartanadas dels músichs que, ánimas passivas y pacientas de la festa, estavan pera arribar d' un moment á l' altre.

Lo mateix home de cada any acabava de col·locar, penjada á la paret d' una de las casas, la rodona de suro ab números y la taula á poca distancia desde darrera de la cual tiran los noys las fletxas ab l' ausili d' una escopeta d' arch, després d' *habersko fet* á las cartas ennegreídas y rebregadas de quinas es la privilegiada lo rey d' oros... ¡El de sempre!

Las noyas vestidas de blanch ab sabatetas escotadas, blancas també, com á nenas del hospici, dons lo figurí es únich en los pobles, se passejavan de brasset, no se si per no perdres ó si per matxucarse bé las mánegas, d' un cap al altre de la plassa... Tot respirava festa, fins semblava sentirse de tant en tant, aixís com una brabada de calaixera, olor de bugada,

de net, que feya alguna que altra pagesa que passava alegroya, testa, tan satisfeta y tranquila com jamay ho estarán moltas senyorasas d' arreu.

Un ¡are! general y un tombament de cap, general també, endret del carrer que desemboca á la plassa va indicar que quelcom extraordinari passava. Las maynadas aixordavan ab sos crits, y semblavan atacadas de bojería ab sos bots y sos brasseigs; fins algún qu' altre de gran, presa també d' entussiasme va aplaudir, las donas comentavan fent rotllo lo nombrosos que eran aquell any; las noyas s' horroritzavan al veurels baixar de las tartanas tan bruts de pols. ¡Hont anéu per aquestos caminots; si no 's pot anar pel mon! ¿Com ho farán are per baixarla? preguntava un homenot embabiecat arrant d' una tartana que per poch l' esclafa al voler ferla recular lo tartaner.

No hi ha que dir que l' home preguntava per la *berra* que ben enfundada venia ageguda sobre el toldo de la tartana del devant, donchs al devant la havian feta posar per mor de la pols. Los músichs acabavan d' arribar: y arribar y apa, cap á fe 'l toch pera treurers la pols del canyó, y *andando*, á tocar, que per xó 'ls pagan. ¡Pobres músichs! Son los mártirs de las festas majors: ni lo que 's diu respirar; res, empeltar la sardana de las dotze ab lo concert de la tarde, lo concert ab las sardanas de las sis, las sardanas ab la serenata y aquesta ab lo ball, fins que 'l sol trayent lo cap pel horitzó sembla volguer dir: Bé, vaja, ja n' hi ha prou, ¡que tants orgas! ¿Qué tans orgas?... Ofici ab orquesta y orgas tot just han passat tres horas que ha fuit lo profá bullici. Y á seguida torna á comensar, y al altre jorn tornemhi...

—¿Qué no baixéu la *berra*?...

—¡Voy!

—Apa, home; apa. ¡Ep! cuydado, vatúa nada.

Per aquí, home, per aquí, més cap á la dreta... *ajaja*. ¡Listos!

—¡Deu meu! Com hi ha mon que es un amohino aixó d' haver de traginar aquest trasto.

Ja 'n tenia de rahó, lo bon home; lo contrabaix es una pesada impedimenta, y aixó d' haverla de traginar arreu...

Aquell any la cobla arrossegava per las festas duas impedimentas, ben amohinosas per cert; la una la de la berra, l' altra la d' en Ceferí, pobre ceguet al que havian de guiarli los passos. Ja era ben pesat, mes la una y l' altra eran el tot de la cobla. Sense violó, pléguem; sense en Ceferí, que 's desesin; á la cobla d' en Pinarells en Ceferí era l' ánima...

¡Había que sentirlo!

Com que era lo millor de la comarca; com qui diu: una remarca, ¡ves!

II.

Un any abans, en Ceferí havia estat postrat al llit per malaltia horrorosa; lo pobre, pel dir de la gent que enrahonava per boca del metje, al que ell estava aconductat, ja podia dir qu' havia fet á tots. Fins alguna qu' altra, ja havia fet corre que si 'n sortia no 's podria casar y que encara que 's casés, sent ell l' únich varó de sa casa, l' apellido de la familia posaria punt y apart.

Com casi sempre passa, lo poble quedá enganyat y 'l metje més enganyat encara, donchs en Ceferí va curar. Mes quan ja la gent comensava á dir, cambian de mena de pensar, que s' havia aixecat y li havían deixat pendre una tassetta de caldo y un peixet bullit; y 'ls companys de la cobla ensajavan la sinfonia predilecta pera tocarla al peu de la casa d' en Ceferí aixís que passessin dos ó tres días pera que 'l convalescent estigués més reforsat y refet de las passadas febradas; qui més enganyada quedá y á més, avergonyida, fou na Leonor.

Na Leonor era la promesa d' en Ceferí quan aquest caygué malalt; y aixís que sentí á dir lo que 's deya, convensuda de que no hi tenia de pensar més ab ell, feu cas del primer que se li presentá á galantejarla, que may faltan en las vilas com en las ciutats qui no respecta res, ni la memoria d' un que finex.

Dos mesos havia pasat al llit en Ceferí y un de convalescencia sense que la Leonor s' hi deixés veure per sa casa; tres mesos feya que l' infelís malalt, enamorat fidel, demanava cada jorn per ella, tres mesos que la familia l' enganyava are dihentli que no 's trobava gayre bé, are que 'l metje havia prohibit que deixessin entrar á ningú en la cambra, are que ella no gosava veurel patint. Y 'l pobre Ceferí, demanantla sempre, pronunciant son nom entre singlot y singlot.

—Y na Leonor... hip... Leonor... hip... hip...

—Ha vingut á preguntar per tu, avuy.

—¡Sí!... hip... hip...

Mentida; á na Leonor no se la havia vist per aquells voltants...

Quant en Ceferí tingué permís pera sortir á pendre 'l sol, se feu endressar, y ben abrigadot, y ab una branca de cireré á la ma pera apoyarshi, son primer pensament, aixís que estigué á la porta de sa casa, (pensament qu' amanyagava ja feya jorns) fou lo de anar fins á casa d' ella; y 'l realisá.

Aquí m' aturo, aquí camino, en mitja hora se plantá á casa de na Leonor. No hi havia ningú á la casa; doná dos colps ab lo bastó á la porta y res. En Ceferí s' asegué. Un bon rato trigá á comparéixer algú y lo primer que venint del carrer lo vegué assegut, grog encara, ab lo bigoti y la barba crescuts fins á desfigurar-lo, fou la mare d' ella. De moment no 'l reconegué, mes quant se doná compte de qui era, primer cambiá de color, després se posá á suar ... després li digué:

—Digas.

S' ho havían esperat desde que sabían que anava millor y havia suprimit la vella tota classe de saludos y compliments. Al grá, al grá.—Digas...

—¡Qué voleu que diga!... ¿Y na Leonor?

La vella titubejá un moment, després digué:

—Es fora...

—¿Fora?... ¿Ahont?...

—Res... com vols que t' ho digui. Ha volgut ... conéixer al seus pares... ¿sabs? y ahir va anar al poble d' ell...

En Ceferí, deixá caure la vara y 's portá las mans al cap. Estava vermell com la grana, no podia més, li havia pujat una foguerada al cap, y se l' apretava fort, ben fort, com si temés que l' hi anés á explotar. De prompte se feu cap á un cantó y 's desplomá sobre las llo-sas del paviment...

Hi acudí gent, hi acudí la mare d' ell, hi acudí 'l metje; y entre tots l' aixecáren. En Ceferí los mirava fixament á tots...

—Per aquí, vina per aquí...

—Es inútil—observá el metje que ho havia comprés tot—no hi veu. Se l' hi ha aglopat la sang als ulls...

Ja 'n feya un any de tot aixó, y en Ceferí curat ja de tot menys de la ceguera, que 'l metje no havia pogut, ó no havia acabat de comprendre, seguía á la cobla, sent l' ámina d' ella, donchs inútil pera tot s' havia entregat per tot y en tot á l' art que coneixia.

III

¡Oy n' hi había de gent al envelat esperant lo concert!

En un cantó las noyas arrengreradas assegudas en cadiras qu' havían traginat de casa seva; en l' altre los joves de la vila, drets, vermells, embufegats, suant per tots los poros pollastre rostit y ánech ab *pomas de relleño*, y apartats de tots, cap á la porta, ab la glenxa partida y rissada á ferro la grapada de cabells que 'ls hi queya sobre 'l front, los joves de la comissió, com qui diu: los amos.

Entráren los músichs, portant entre dos lo contrabaix y acompanyant un altre á n' en Ceferí; s'asentáren, y la emprenguéren ab un obligat de fiscorn. Girem full perque ja tindré ocasió d'enrahonar algú dia sobre aqueixas bromas que de tant en tant se permeten las colbas ab lo públich.

Quan corregué la veu de que anava á tocar-se un obligat de tenora; lo silenci fou sepulcral. En Ceferí s'aixecá, y á una senyal de 'n Pinarells, comensá lo conjunt; després aquest aná apagantse y comensa sa tasca lo ceguet. Alló eran filigranas, alló era gust y sentiment y tot: los *pianos* com si vinguéssen del cel, los *allegros* enjogats, las *fugas* irreprotxables; se coneixia que 'l pobre sentia aquells cants pastorils, que flayravan á romanyi... Tothom callava: s'ho mereixia: sols al darrera d'ell una parella anava enrahonant insensible á la música y fins semblava que 'l ceguet hi trobava gust, semblava que las notas li sortían més afinadas, que 'ls *pianos* eran més dolços... Quant finí sa tasca entre una salva d'aplausos, en Ceferí caygué desmayat; no podia més: l'esfors qu'havía fet era superior á sas forsas; lo cap se li havia anat debilitant: la imaginació hi anava guanyant; mes lo cos hi perdía; havia estat massa forta la sotregada; ja desde 'l comensament havia conegut la veu d'un dels de la parella enrahonadora: era la de na Leonor. Havía volgut fer lo cor fort, y l'havía fet, pero no poguent més s'havía desmayat.

Quan á forsa d'aygua ruixantli la cara y d'ayre, logrären tornar en si, en Ceferí tremolá, se passá la má per la cara, y s'aixecá rapidament. Se posá primer de cara al faristols y després se tombá, trobantse de cara á cara ab ella donchs la gent assombrada s'obria en carreró allí ahont ell se dirigia.

Na Leonor estava groga, desencaixada. En Ceferí valent, dret, arrogant.

—Ja 't veig, per fi te veig; tan sols aixó desitjava, veuret á tú, pera sapiguer quina es la cara que fa una dona quan es falsa.

—¡Donchs ja pots estar content!—contestá na Leonor ab desvergonyiment.

En Ceferí feu un pas endavant, aixecá la má y clavá en la cara d'ella una superba bofetada.

—Jamay he pegat á cap dona—va dir—mes tu no ets una dona, ets un monstre... hi hagué escándol en gran, crits, xisclets, empentas, y lo concert acabá ab lo més gran desconcert imaginable...

Al jorn següent, á la missa major, ab un auditori d'una dotzena de beatas, joy ne va enrahonar d'estonas Mossen Fidel, entrabancantse á cada pas, sobre 'l cel, y el miracle del dia abáns!

Los diumenges successius la iglesia se ve-jé més concorreguda, perque es lo que 's de-yan las donas. ¿Potser si, será vritat? y Mosén Fidel continuá vegetant en sa rectoria voltadeta dels fruyters que 'ls seus antecessors hi havían fet arrelar, gras, satisfet, joyós de que en sa parroquia s'hagués donat cas tan palpable de la existencia y vritat dels miracles del cel.

PUJULÁ Y VALLES.

Barcelona, Octubre 1898.

NOVAS LOCALS

S'están fent treballs pera la constitució de una nova societat cooperativa de consum.

Segóns se 'ns ha dit, els iniciadors contan ja ab més de seixanta socis, y quan arrivin á cent, se firmará la escriptura social.

Altra vegada en nostre port s'ha notat un moviment extraordinari, á lo que ha contribuit, á que en l'espai de tres días, del divendres al diumenje últims, han entrat cinq vapors que tots han descarregat partidas de suro; havent un d'ells, el «Cabo Quejo», fet el viatge ab aquesta sola mercadería. No es extrany donchs que 'l diumenge 's veyés el moll ple de gom á gom de fardos de suro.

El dissapte dia 5 del corrent, inaugará la temporada en nostre teatre la companyia dramática que dirigeix lo senyor Parreño y en la que hi figuran la senyora Llorente y 'l senyor Miquel, qui fou saludat al sortir á la escena ab un general picament de mans.

La obra escullida fou «Andrea» original d'en Sardou y primorosament traduhida per l'escriptor que s'amaga ab el seudónim de Pedro Gil.

La execució en son conjunt molt esmerada, distingintse notablement la primera actriu senyora Llorente.

La concurrencia escassa: no corresponent al mérit de la companyia.

Com anunciárem en el número anterior, el diumenge se celebrá una funció de beneficencia, que ha donat bons resultats.

La companyia d'aficionats que s'ha format fa poch, debutá, representant la obra d'en Pitarra «Las euras del mas».

Tenint en compte que la majoria dels que hi prengueren part trepitjavan per primera vegada las taulas de un teatre, no esperava 'l numerós públich que assistí al teatro una execució com la que 's doná al drama d'en Frederich Soler; quedant agradablement sorprés de la perfecció relativa ab que desempenyáren sos papers los novells actors.

Poden donarse aquestos per molt contents del éxit obtingut que no dubtem anirá en augment, si persisteixen en sa tasca, y 's corretjeixen alguns petits defectes que com es natural s'han de notar en els que fan las cosas per primera vegada.

En un entreacte 'l coro «Lo Progrés» cantá «La Aurora» y al final «La nit», pessas que obtingueren una execució á lo que no 'ns tenia acostumats, y que proba que la societat está en perfecta consonancia ab el títol de la mateixa, porque verdaderament demostra que sempre va progressant.

Que segueixi per aquest camí, puig que si bé avuy se poden presentar sense temor de quedar malament, sempre hi ha un més enllá.

Lo dijous en lo tren que surt á las tres de la tarde s'ocasioná una sensible desgracia ab motiu d'haverhi alguns noys de poca edad y massa atrevits que aprofitant la marxa pausada del tren quan passa per entre poblat escalaban la plataforma d'un dels vagons y al voler baixar un dels noys anomenat Arqués tingué la desgracia d'enredarse entre las rodas, sofrint una ferida de consideració en una cama.

Sentim molt lo desgraciat accident, pero sí devem observar als pares de familia que dongan á sos fills las ordres més enérgicas pera que aquestos no escullin pera sas diversions los llochs tan perillosos com son los andens de

carga de la estació y las plataformas dels vagons en marxa.

Lo dia 10 del corrent s'efectuá la boda, á Sant Feliu de Guixols, de nostre bon amich y conegut comerciant d'aquesta en Felix Plá y Garriga ab la simpática senyoreta D.ª Angeleta Gispert.

Desitjem als novells nuvis molta felicitat y prolongada lluna de mel.

Tenim en nostre poder lo resultat de la funció benéfica més amunt esmentada, la qual per falta d'espai la insertarém en lo número proper.

Regionals

Continúan las adhesions al projecte de constituhir una Diputació única á Catalunya ab las atribucions necessarias pera que siga efectiva la autonomia administrativa.

Entre ellas devem mencionar las del ajuntament del Vendrell, y la de la Associació de propietaris del Centre del Ensanche.

La Societat Barcelonina d'Amichs de la Instrucció ha dirigit al Ministre de Foment una exposició demanant que 'l nomenament de mestres de las escolas establertes en las regions ahont no 's parla 'l castellá, no recayguin á favor de personas que no compreguin ó parlin l'idioma regional pera evitar los perjudicis qu'en cas contrari resultan á la inteligencia dels deixebles y al perfeccionament de la ensenyansa.

Lo derrer número de *La Costa de Llevant* corresponent al 6 del corrent, está dedicat al malaguanyat escriptor fill de Blanes En Joseph Cortils y Vieta, com á tribut á la memoria de tan bon patrici.

Almanachs y Calendaris

pera **1899**

EN LA IMPRENTA D'EN VIADER

DE SANT FELIU DE GUIXOLS.

J. BURELL & C^{ia}

CONSTRUCTORS

Vila y Vilá, 117.--BARCELONA

Especialitat en Yachts,

Llanxas de vapor, Remolcadors, Canúas, Canots, Llanxas de Salvamen^t, etc.

TALLER DE VELAMEN

Únich á Catalunya y á Espanya pera Yachts, tendas pera 'l camp, bany, cassera, etc.

Lonas inglesas y del pais

Direcció telegráfica, «**YACHTS**», BARCELONA

Casa constructora del bot de salvament de Sant Feliu de Guixols.

YACHTS fets per J. Burell: **Nitetis, Atlant II, Atlant I, Niobe, Conqueridor I, Conqueridor II**, del Real Yacht Club de Barcelona.

ATLANT II guanyador del primer premi de la seua serie en las últimas regatas de Cette.

MIGUEL CARDONA

ANTIGUO CONSTRUCTOR NAVAL

NACIONAL, 68 BARCELONETA.

Especialidad en YACHTS y toda clase de embarcaciones de recreo. Barcos de tráfico, pesca, vaporcitos de madera y hierro en clase de remolcadores, barcasas de carga etc. etc.

Iniciador y fundador de los CLUBS de Barcelona.

YACHTS existentes en Barcelona, construídos en los talleres de su propiedad, **Conqueridor I, Atlant I, Conqueridor II, Nitetis** etc. etc. lo que puedo acreditar con documentos oficiales que obran en mi poder.

CANOAS remeras, **Leonor, Covadonga, Atlantida, Condal** etc. Todas éstas, tanto de remo como de vela, acreditan por su buen nombre varios primeros premios obtenidos.

BOTES de Salvamento construídos con las mejores condiciones. **Bote de Torre Vieja, Villanueva y Geltrú, Mataró, Cabo de Palos** etc. por cuenta de la Sociedad central y donativos particulares con el precio más ventajoso de los existentes hasta la fecha.

SASTRERIA
Las dos Américas

DE

JOAQUIM DAURA

13, Unió, 13

Barcelona

Elegancia en lo tall, confecció perfecta preus módichs.

Gran y variat assortit en novetats del país y extrangeras.

Totas las temporadas visita 'ls pobles de *Palamós, Sant Feliu de Guixols y Palafrugell* ab un grandió mostruari.

La Senyera

Setmanari catalá

Redacció y administració,

Carrer MAJOR, 27.—PALAMÓS

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Palamós, tres mesos.	1,50 pessetas
Fora, » »	2'00 »
Estranger y Ultramar, 1 any .	12'00 »
Número solt.	0'15 »

Anuncis y comunicats, á preus convinguts.
No 's tornarán 'ls originals.

LLIBRERIA Y CENTRE DE SUSCRIPCIONS
DE

Salvador Plaja Villena
Palamós.

Se serveixen tota mena d'obras á la bestréta y á plassos.

Licor dinamogenich GIMBERNAT

A base de Morruol,
nogal y lacte fostat de cals.

Farmacia del autor, Conde del Asalto, 14
BARCELONA.

ESTABLIMENT DE FLORICULTURA Y ARBORICULTURA,
PREMIAT EN VARIAS EXPOSICIONS,

— DE —

Ricardo Mont y Lluís M.^A Jordi.

Carrer del Ensanche y Carretera de Gerona.--*Palamós.*

Vendas de arbustos de fulla perenne y caduca, arbres d'ombra y de adorno, y fruyters de tota classe.

Especialitat en la confecció de **rams artistichs**.

Aquest establiment s' encarrega de la plantació de parchs y jardins. Per un préu molt módich, se fá cárrech també del cuydado dels mateixos, com també de la conservació dels arbustos y plantas de saló.

La casa garantisa sos productes.

Se retornará 'l valor de las plantas que no reunescan las condicions que s' hagen establert al efectuarse la venda.

Estampa d' en Octavi Viader.—Sant Feliu de Guixols.